MEKKE’NİN FETHİ

Hicret'in sekizinci yılıydı. Mûte Savaşı'nın üzerinden henüz birkaç ay geçmişti. Allah Resûlü gizli bir sefer hazırlığı içerisindeydi. Kendisi için hazırlık yapmasını istediği hanımı Hz. Âişe de dâhil hiç kimse bunun sebebini bilmiyordu. Bu sırada Hz. Ebû Bekir, kızının yanına gelmişti. Onun da olup bitenden haberi yoktu. Kızının telaşını gören Hz. Ebû Bekir bunun sebebini sormaktan kendini alamadı. Zira bu ani ve gizli hazırlığın nedenini merak ediyordu.

Hz. Âişe, “Vallahi bilmiyorum.” dedi. Hz. Ebû Bekir, “Resûlullah bir sefer yapılmasına karar verseydi bize hazırlanmamızı bildirirdi.” dedi. Bunun üzerine kızı, “Bilmiyorum, belki Süleymoğulları'na, belki Sakîf'e belki de Hevâzin'e gidecektir.” dedi.[1]

Bir müddet sonra Hz. Peygamber çıkageldi. Hz. Ebû Bekir, Allah Resûlü'ne nereye gitmek istediğini sordu. Bizans ya da Necd diye tahmin etmişti fakat yanılmıştı. Sonra “Kureyş'e mi?” diye sordu. Resûlullah, *“Evet.”* cevabını verdi. Hz. Ebû Bekir şaşırmıştı, “Onlarla senin aranda bir antlaşma yok muydu?” diye tekrar sordu. Hz. Peygamber sorusuna bir soruyla karşılık verdi: “Onların Kâ'boğulları'na yaptıklarını duymadın mı?”[2]

Medineli Müslümanlarla Mekkeli müşrikler arasında yapılan Hudeybiye Antlaşması gereği, sulhün müddeti on yıldı. Ancak müşrikler, üzerinden henüz iki yıl geçmeden antlaşma maddelerini ihlâl etmeye başlamışlardı. Nitekim bir gece Kureyş'in müttefiki Nüfâseoğulları, Müslümanlarla birlik olan Kâ'boğulları'na baskın yapmıştı. Bu arada Kureyşliler de boş durmamış, Nufâseoğulları'na yardım etmişlerdi.[3]

Durum hemen Peygamberimize bildirildi, o da Kâ'boğulları'na yardım edeceğine söz verdi. Mekkelilere haber göndererek ya öldürülenlerin diyetlerini ödemelerini ya da Nüfâseoğulları ile aralarındaki antlaşmayı feshetmelerini istedi. Aksi takdirde onlara savaş açacaktı. Mekkeli müşrikler ne diyet ödemeye ne de Nüfâseoğulları ile aralarındaki ittifakı bozmaya razı oldular. Fakat çok geçmeden yaptıklarına pişman olan Kureyşliler, Ebû Süfyân'ı antlaşmayı yenilemek üzere Medine'ye gönderdiler. Ancak girişimleri başarısızlıkla sonuçlandı. Resûlullah, antlaşmayı yenilemeyi kabul etmedi.[4]

Hz. Peygamber kararını vermişti. Hicret yolculuğu esnasında, büyük bir hüzünle ardında bıraktığı memleketi, Müslümanların zorla çıkarıldığı topraklar artık fethedilmeliydi. Hz. Âdem'den beri yeryüzünün kutsal mâbedi olan Kâbe, putlardan arındırılmalıydı. Ayrıca Mekke, sadece dinî değil siyasî ve ticarî bakımdan da önemli

bir merkezdi. Orası alındığında İslâm'ın ve Müslümanların hâkimiyetleri biraz daha perçinlenmiş olacaktı.

Aslında Hudeybiye Antlaşması ile Müslümanlar bir muhatap olarak kabul görme yönünde çok önemli bir mesafe kat etmişlerdi. İlerleyen süreçte ise Müslümanların sayısı gün geçtikçe artmış, Mekke'nin dirayetli şahsiyetlerinden Hâlid b. Velîd ve Amr b. Âs gibi isimler, İslâm'ı kabul etmişlerdi. Kureyşliler, müttefiklerinin İslâm'ı kabul etmeleri ya da Hz. Peygamber ile dostluk kurmaları sebebiyle yalnız kalmışlardı. Bunun yanında, başta Yahudiler olmak üzere, Kureyş'in en güçlü yardımcıları da etkisiz hâle getirilmişlerdi.

Hz. Peygamber fetih hazırlıklarını büyük bir gizlilikle yürütüyor, bir yandan da, *"Allah'ım! Yurtlarında ansızın karşılarına çıkıncaya kadar Kureyşlilerin casus ve habercilerini tut!"* diye dua ediyordu.[5] Medine'den dışarıya herhangi bir haber sızmaması için bütün çıkışlar durdurulmuştu.

Hz. Peygamber'i bu şekilde sıkı davranmaya iten sebep, Mekke'yi ani bir baskın ile ele geçirip savaşa ve kan dökülmesine meydan vermemekti. Çünkü Mekkeli müşrikler, Müslümanların Mekke'nin fethi amacıyla bir hazırlık içinde olduklarını haber aldıkları takdirde gerekli önlemleri alarak güçleri yettiğince şehri savunacaklardı. Neticede çok sayıda can kaybına sebep olan bir savaş cereyan edebilirdi.

Fakat bütün bu gizlilik gayretlerine rağmen Hâtıb b. Ebû Beltea isimli bir muhacir Mekke'ye, oradaki yakınlarını kollamak maksadıyla, yapılan hazırlıkları bildiren bir mektup göndermek istemişti. Hz. Peygamber, bir kadın tarafından taşınan bu mektuptan bir şekilde haberdar oldu ve Mekke'ye ulaşmasını engelledi. Hz. Ömer, ihaneti sebebiyle Hâtıb'ı öldürmek için izin istese de âlemlere rahmet olarak gönderilen Efendimiz (sav), *"Ama o Bedir'e katıldı."* buyurarak Hâtıb'ı affetti.[6]

Hazırlıklar tamamlanınca Resûlullah (sav) Ramazan ayının onuna tekabül eden çarşamba günü, şehrin idaresini Ebû Ruhm'a devrederek beraberindekilerle birlikte Medine'den ayrıldı.[7] İslâm ordusu, müttefik güçlerin de katılımıyla yaklaşık on bin kişilik ihtişamlı bir ordu hâline gelmişti.[8]

Medine'den çıkışta az olan askerî gücün yol boyu katılımlarla bu sayıya ulaşması, önemli bir savaş stratejisi idi. Bir diğer strateji ise Mekkelileri şaşırtmak amacıyla Mekke-Medine yolu üzerinde bulunan Batn-ı İdam'a doğru Ebû Katâde komutasında bir keşif birliği gönderilmesiydi.[9] Böylelikle Kureyşliler, Müslümanlar Mekke

civarındaki dağların arkasına ordugâhlarını kuruncaya kadar, onların kendilerine karşı harekete geçtiklerine dair bir haber alamamışlardı.

Ramazan ayı münasebetiyle Medine'den oruçlu çıkan Resûlullah ile ashâbı, yanlarındaki yüklerle birlikte uzunca bir yol kat ettiler. Hava çok sıcaktı... Tam da sıcaktan ve susuzluktan bunaldıkları anda Kedîd suyunun bulunduğu yere ulaşmışlardı. Allah Resûlü, ashâbının meraklı bakışları arasında devesinin üzerinde iken bir tas su istedi ve besmele çekerek suyu yudumladı.[10] Bunu gören ashâbı da oruçlarını bozdular.

Bundan sonra Resûlullah, Mekke'ye varıncaya kadar bir daha oruç tutmadı.[11]Böylece Hz. Peygamber meşakkatli bir yolculuk esnasında Cenâb-ı Hakk'ın kullarına tanıdığı bir kolaylık olan oruç tutmama ruhsatının[12] nasıl uygulanacağını göstermiş oldu.

Mekkeliler, İslâm ordusunun yatsı vakti, Mekke'ye bir konaklık mesafede bulunan Merrüzzahrân vadisine gelip yerleştiği âna kadar olup biten her şeyden habersizdiler. Ta ki Resûlullah'ın emri üzerine her askerin ayrı ayrı ateş yakmasıyla oluşan ihtişamlı manzarayı görünceye kadar.[13]

Bu manzara karşısında Ebû Süfyân, Hakîm b. Hizâm ve Büdeyl b. Verkâ'yı da yanına alarak etrafı kolaçan etmek istemişti. Ama Mekke çepeçevre kıskaca alınmış olduğundan, İslâm ordusunun öncü birlikleri tarafından yakalanıp Resûlullah'ın huzuruna getirildiler. Ve gece boyu süren konuşmalardan sonra üçü de Müslüman oldular.[14]

Eşsiz siyasî dehası ile farklı bir harp taktiği uygulayan Allah Resûlü, Ebû Süfyân'ın hem imanının pekişmesi hem de Müslümanların askerî gücünü bizzat gözleriyle görmesi için, amcası Abbâs'a hitaben,

اِحْبِسْ أَبَا سُفْيَانَ عِنْدَ حَطْمِ الْخَيْلِ حَتَّى يَنْظُرَ إِلَى الْمُسْلِمِينَ

"Ebû Süfyân'ı al, ordunun geçit yerine götür! İslâm ordusunun ihtişamını seyrettir!"[1] buyurdu. Bunun üzerine Hz. Abbâs, Ebû Süfyân'ı vadinin dar boğazına getirdi. Kabileler bölük bölük, bayraklarını çekip bütün heybetleriyle geçmeye başladılar. Eslemoğulları, Süleymoğulları, Gıfâroğulları... Derken başlarında Resûlullah'ın olduğu ensar ve muhacirlerden oluşan birlik göründü.

Ebû Süfyân hayretler içerisinde "Sübhânallâh ey Abbâs, kim bunlar?" diye sordu. Abbâs (ra), "İşte Resûlullah; muhacirler ve ensar arasında." dedi. Ordunun o

[1] Buhârî, Meğâzî, 49, hadis no: 4280.

muhteşem ve heybetli geçişine şahit olan Ebû Süfyân, “Bu güce kimsenin karşı durma ihtimali yoktur.” demekten kendini alamadı.[16] Bu arada Sa'd b. Ubâde, elinde ensarın bayrağıyla Ebû Süfyân'ın önünden geçerken,

اَلْيَوْمَ يَوْمُ الْمَلْحَمَةِ الْيَوْمَ تُسْتَحَلُّ الْحُرْمَةُ الْيَوْمَ أَذَلَّ اللّٰهُ قُرَيْشًا

“Bugün büyük harp günüdür. Bugün Kâbe'de kan dökmek helâl kılınmıştır. Bugün Allah Kureyş'i zelil kılmıştır.” dedi. Ebû Süfyân'ı endişeye sevk eden bu söz, Allah Resûlü'ne ulaştığında o, şu rahmet içeren sözleri söyledi:

كَذَبَ سَعْدٌ ، وَلَكِنْ الْيَوْمَ يَوْمُ الْمَرْحَمَةِ هَذَا يَوْمٌ يُعَظِّمُ اللَّهُ فِيهِ الْكَعْبَةَ ، وَيَوْمٌ تُكْسَى فِيهِ الْكَعْبَةُ

“Sa'd yanlış söylemiştir. Hayır, bugün merhamet günüdür. Bugün Allah'ın Kâbe'yi yücelteceği bir gündür. Ve bugün Kâbe'nin (tevhid elbisesine) bürüneceği bir gündür.”[2]

Sonra da ensarın bayrağının Sa'd'dan alınarak oğlu Kays'a verilmesini emretti.[17]

Efendimiz, Ebû Süfyân'ı taltif sadedinde, Mekke halkının emniyette olacağı yerleri sayarken, onun evini de ekleyerek şöyle buyurdu:

مَنْ دَخَلَ دَارَ أَبِى سُفْيَانَ فَهُوَ آمِنٌ وَمَنْ أَغْلَقَ عَلَيْهِ دَارَهُ فَهُوَ آمِنٌ وَمَنْ دَخَلَ الْمَسْجِدَ فَهُوَ آمِنٌ

“Kim Ebû Süfyân'ın evine sığınırsa güvendedir. Kim evinden dışarı çıkmazsa güvendedir. Kim Mescid-i Harâm'a girerse o da güvendedir.”[3]

Bunun üzerine Mekke'ye dönen Ebû Süfyân, Kâbe'de Mekke halkına, “Ey Kureyşliler! İşte Muhammed! Karşı koyamayacağınız güçle geldi.” diye seslenerek kendilerine tanınan güvenceleri aynen bildirdi.[19] Bunları, belki Mekke'de sözü geçen son kişi söylüyordu. Zira Ebû Cehil ölmüş, Hâlid b. Velîd ve Amr b. Âs ise Müslüman olmuştu. Artık Mekkelileri büyük bir korku ve endişe sarmıştı. Birlikte hareket edecek ve mukavemet gösterecek hâlleri kalmamıştı.

---

[2] Buhârî, Meğâzî, 49, hadis no: 4280.
[3] Ebû Dâvûd, İmâre, 24, 25, hadis no: 3022.

Zîtuvâ denilen yere gelindiğinde Resûlullah, ashâbına Mekke'ye girmeden önceki son sözlerini söyledi. Özellikle de müşriklerin gruplar hâlinde toplanmış oldukları Mekke'nin aşağı tarafından şehre girecek olan Hâlid b. Velîd'i (ve Zübeyr'i),

لَا تُقَاتِلَا إِلَّا مَنْ قَاتَلَكُمَا

"Size karşı herhangi bir saldırı olmadıkça, hiç kimseye kılıç çekmeyiniz."[4] diye uyardı.

Geceyi Zîtuvâ mevkiinde geçiren İslâm ordusu sabahın erken saatlerinde Mekke'ye girmişti.[21] İslâm birlikleri dört koldan Mekke'ye doğru hareket etmeye başladılar. Hz. Peygamber, sağ kanadın komutanlığını yapan Hâlid b. Velîd'e güneyden, Zübeyr b. Avvâm'ın komuta ettiği ve muhacirlerden oluşan sol kanat birliğine kuzeyde Mekke'nin en yüksek tarafı olan Kedâ mevkiinden şehre girmelerini emretti.

Zırhsızlara komuta eden Ebû Ubeyde b. Cerrâh'a ise Mekke vadisinin ortasında konuşlanmasını emretti.[22] Hâlid b. Velîd komutasındaki birliklerle Mekkeli ufak gruplar arasında yaşanan çatışmalar sonucu meydana gelen az sayıdaki ölümler[23] dışında olumsuz herhangi bir olay yaşanmadı.

Merkezî birliğin başında bulunan Hz. Peygamber ise kuzeybatıdaki Ezâhir yolunu takip ederek şehre yukarı tarafından girdi.[24] Başında demirden bir miğfer[25] ve siyah bir sarık vardı.[26] Bu hâlde, dişi devesinin üzerinde Mekke'ye girerken sesli bir şekilde Fetih sûresini okuyordu.[27]

O esnada Allah'a minnet duygusu ve tevazusuyla başını öylesine eğmişti ki neredeyse alnı hayvanın palanının orta yerine değecekti.[28] Bir yandan da mübarek dudaklarından,

اَلْعَيْشُ عَيْشُ الْآخِرَةُ

"Hayat ancak âhiret hayatıdır."[5] sözleri dökülüyor ve şöyle dua ediyordu:

اَللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ مَنَايَانَا بِهَا حَتَّى تُخْرِجَنَا مِنْهَا

"Ey Allah'ım! Bizi oradan (Mekke'den) çıkarıncaya kadar canımızı alma!"[6]

---

[4] Taberî, Târîh, II, 158.
[5] Vâkıdî, Meğâzî, II, 824.
[6] İbn Hanbel, II, 24, hadis no: 4778.

İşte bu duygular içerisinde Resûlullah, Mekke ehlinin şaşkın ve tedirgin bakışları arasında mağrur bir fatih gibi değil, son derece mütevazı bir kul olarak Kâbe'ye doğru ilerlemeye başladı. Devesinin üzerindeydi ve terkisinde Üsâme b. Zeyd vardı.[31]

Karşıdan Kâbe bütün azametiyle göründüğünde Allah Resûlü, devesinden inmeden elindeki asâsını yukarı doğru kaldırarak Hacerülesved'i selâmladı. Tekbir getirdi. Müslümanlar da tekbir getirdiler. Mekke tekbir sesleriyle inliyordu. Bu arada müşrikler, bir dağın tepesinde olup biteni ibretli gözlerle takip ediyorlardı. Derken Hz. Peygamber Beytullah'ı tavafa başladı. Devesinin yularını Muhammed b. Mesleme tutuyordu. Her bir şavtta Hacerülesved'i selâmlıyordu[32]

Tavaf bitince Hz. Peygamber, Makâm-ı İbrâhîm'e doğru yöneldi. Orada iki rekât namaz kıldı.[33] Daha sonra amcası Hz. Abbâs'ın kuyudan çektiği ve takdim ettiği zemzemi aldı ve içti.[34] Ardınca gelen müminlerin eşliğinde Safâ tepesine çıktı ve kendisine bu büyük fethi nasip eden Rabbine dua etmeye başladı.[35]

Resûlullah, sa'y bittikten sonra, tekrar Kâbe'ye geldi. Elindeki asâsıyla,

وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ اِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا

“Hak geldi, bâtıl yok oldu. Zaten bâtıl yok olmaya mahkûmdur.[7]

جَاءَ الْحَقُّ وَمَا يُبْدِئُ الْبَاطِلُ وَمَا يُعِيدُ

Hak geldi; bâtıl ne yoktan var eder; ne de yok olanı iade eder.” diyerek Kâbe'nin avlusunda yer alan üç yüz altmış putu birer birer devirmeye başladı. Hübel, Menât, Lât, Uzzâ ve diğerleri... Dokunduğu put hemen yüz üstü yere düşüyordu.[8]

En büyük put Hübel parça parça edilirken Hz. Ebû Bekir'in damadı Zübeyr b. Avvâm, Ebû Süfyân'a dönerek, “Heey Ebû Süfyân! Hübel (de diğer putlar gibi) parça parça edildi. Halbuki Uhud gününde sana zaferi onun getirdiğine inanmaktaydın!” diye bağırdı.[38] Ebû Süfyân derin bir iç çekti ve belki de yıllar önce Uhud kayalıkları üzerinde, “Ey Hübel! Yüce olan sensin!” diye bağırdığı[39] aklına geldi. Meğer ne boş şeylerin peşinden gitmişlerdi. Neyse ki şimdi kendisi de o kutlu yolun bir neferi olmuştu.

---

[7] İsrâ,17/81.
[8] Müslim, Cihâd ve Siyer, 87.

Sonra Allah Resûlü, (Kusay zamanından beri Kâbe'ye hizmet ve anahtarlarını koruma görevini sürdüren Abdüddâroğulları soyundan) Osman b. Talha'ya haber göndererek Beytullah'ın anahtarlarını getirmesini emretti.[40]

Kapı açıldığında içeride ellerinde fal okları ile tasvir edilmiş Hz. İbrâhim ve Hz. İsmâil'e ait resimleri gören Hz. Peygamber, bunların çıkarılmasını emretti ve

قَاتَلَهُمُ اللَّهُ لَقَدْ عَلِمُوا مَا اسْتَقْسَمَا بِهَا قَطُّ

"Allah bu suretleri yapanları helâk etsin! Allah'a yemin ederim ki onlar bu iki peygamberin hiçbir zaman rızıklarını böyle fal oklarıyla aramadıklarını biliyorlardı."[9] dedi.

Ardından Resûlullah, Kâbe'ye girdi. Üsâme b. Zeyd, Bilâl ve Osman b. Talha da beraberinde girdiler. Kapı kapandı. Dışarıda kapının önünde Hâlid b. Velîd nöbet tutuyordu. Resûlullah, iki direk arasında namaz kıldı[42] ve bir süre sonra ashâbıyla birlikte Beyt'i selâmlayarak çıktı.[43] Bu sırada insanlar Kâbe'ye girmek üzere koşuştular. İlk giren Abdullah b. Ömer olmuştu ve kapının arkasında Bilâl'i ayakta buldu. Hemen Resûlullah'ın nerede namaz kıldığını sordu. Bilâl de ona Peygamber'in namaz kıldığı yeri gösterdi.[44]

Hz. Peygamber, Kâbe'nin anahtarını (Hâlid b. Velîd ile birlikte henüz yeni Müslüman olan) Osman b. Talha'ya uzatarak şöyle dedi:

هَاكَ مِفْتَاحُكَ يَا عُثْمَانُ اَلْيَوْمُ يَوْمُ بِرٍّ وَوَفَاءٍ

"Ey Osman bugün iyilik ve ahde vefa günüdür. Al anahtarını!"[10]

Öğle vakti gelince Resûlullah Bilâl'i çağırdı ve ezan okumasını istedi.[46] Yıllar önce inkârcıların baskıları nedeniyle terk etmek zorunda kaldığı bu şehirde, Kâbe'de artık ezan sesleri yankılanıyordu. Allah Resûlü Hazvere'de durdu ve şehirlerin anası Mekke'ye şöyle seslendi:

وَاللَّهِ إِنَّكِ لَخَيْرُ أَرْضِ اللَّهِ وَأَحَبُّ أَرْضِ اللَّهِ إِلَى اللَّهِ وَلَوْلاَ أَنِّى أُخْرِجْتُ مِنْكِ مَا خَرَجْتُ

---

[9] Buhârî, Meğâzî, 49, hadis no: 4288.
[10] İbn Hişâm, Sîret, V, 74.

“Allah'a yemin ederim ki sen, yeryüzündeki en hayırlı ve Allah katındaki en sevimli yersin. Eğer (kavmim tarafından) çıkarılmamış olsaydım, senden ayrılmazdım.”[11]

Bu sırada ona her türlü düşmanlığı gösteren ve onca işkenceyi tattıran Mekkeli müşrikler, etrafında toplanmış, bir yandan pişmanlık, bir yandan da korku ve endişe ile onun kendilerine neler söyleyeceğini ve haklarında nasıl bir hüküm vereceğini beklemekteydiler. Ve Resûlullah, sadece orada hazır bulunanlara değil bütün insanlığa şu cihanşümul hutbesini irad etmeye başladı:

اَلْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِى صَدَقَ وَعْدَهُ وَنَصرَ عَبْدَهُ وَهَزَمَ الْأَحْزَابَ وَحْدَهُ ... أَلاَ إِنَّ كُلَّ مَأْثُرَةٍ كَانَتْ فِى الْجَاهِلِيَّةِ وَدَمٍ تَحْتَ قَدَمَىَّ هَاتَيْنِ إِلَّا مَا كَانَ مِنْ سِدَانَةِ الْبَيْتِ وَسِقَايَةِ الْحَاجِّ أَلاَ إِنِّى قَدْ أَمْضَيْتُهُمَا لِأَهْلِهِمَا كَمَا كَانَا

“(Mekke'nin fethine dair) vaadini yerine getiren, kulu Muhammed'e (sav) yardım eden ve düşman topluluklarını tek başına yenilgiye uğratan Allah'tan başka ilâh yoktur… Haberiniz olsun! Mal veya kandan, câhiliye devrinde anılıp zikredilen tüm övünme vesilesi olan şeyler ayaklarımın altındadır. Sadece hacılara su dağıtma işi (sikâyetü'l-hac) ve *Kâbe hizmeti (sidânetü'l-Beyt) bunun dışındadır...”*[12]

Allah Resûlü Mekke halkına dönerek,

مَاذَا تَقُولُونَ وَمَاذَا تَظُنّونَ ؟

“Ey Kureyş topluluğu! Şimdi benim, sizin hakkınızda ne yapacağımı düşünüyorsunuz?” diye sormuş, Kureyşliler de şöyle karşılık vermişlerdi:

نَقُولُ خَيْرًا وَنَظُنّ خَيْرًا، أَخٌ كَرِيمٌ وَابْنُ أَخٍ كَرِيمٍ

“Biz senin hayır ve iyilik yapacağını umarak, 'Hayır yapacaksın!' deriz. Sen, kerem ve iyilik sahibi bir kardeşsin! Kerem ve iyilik sahibi bir kardeş oğlusun!..”

Bunun üzerine Resûlullah şu manidar sözleri söyledi:

فَإِنّي أَقُولُ كَمَا قَالَ أَخِي يُوسُفُ

[11] Tirmizî, Menâkıb, 68, hadis no: 3925;
[12] İbn Mâce, Diyât, 5, hadis no: 2628.

“Ben de Hz. Yusuf'un kardeşlerine dediği gibi,

قَالَ لَا تَثْرِيبَ عَلَيْكُمُ الْيَوْمَ يَغْفِرُ اللّٰهُ لَكُمْۘ وَهُوَ اَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ

'Size bugün hiçbir başa kakma ve ayıplama yok! Allah sizi affetsin! Şüphesiz O, merhametlilerin en merhametlisidir.'[13] *diyorum.*[14] *Haydi, gidiniz! Artık serbestsiniz.”* [51]

Ne kadar da âlicenap bir davranıştı bu... Kendisine zulmün, işkencenin ve hakaretin her türlüsünü yapan, çok değil daha birkaç saat öncesinde bütün güçleriyle onu yok etmek isteyen insanları affetmek, ne büyük bir merhamet örneğiydi.

Bu rahmet atmosferi sayesindedir ki Mekke halkı, Peygamber Efendimize Müslüman olduklarını bildirmek için akın akın gelmeye başladılar. Kur'an'ın ifadesiyle insanlar bölük bölük Allah'ın dinine giriyorlardı.[52]

Kureyş dışındaki Arap kabileleri de İslâm'ı kabul etmek için Mekke'nin fethini gözlüyorlardı. Sonunda onlar da fetihten sonra İslâm'a girmeye başladılar.[53] Üstelik Ehl-i kitaptan ve müşriklerden gelip de İslâm'ı kabul edenlerin diğer Müslümanlarla aynı haklara sahip olduğu, bizzat Allah Resûlü tarafından ilân edilmişti.[54]

Resûlullah, konuşmasından sonra Safâ Tepesi'ne çıkarak Mekkelilerin kendisine bağlılık yeminlerini kabul etti. Bu esnada Kureyş kadınlarından bir grup da orada toplanmıştı. Efendimizin amcası Hz. Hamza'yı Uhud Savaşı'nda öldürten ve İslâm düşmanlığında ön saflarda olan Ebû Süfyân'ın eşi Hind bnt. Utbe de aralarındaydı. Müslüman olduktan sonra evindeki putları parçalayarak, “Sizinle ne kadar gurur duymuştuk.”[55] diye hayıflanan Hind, şehrin diğer kadınları ile beraber biat etmek üzere Hz. Peygamber'in huzuruna gelmiş ve fetih günü affa mazhar olanlar arasında yerini almıştı.[56]

Resûlullah Hacûn denilen yere bayrağını diktirdi.[57] Bu arada Mekke'de genel bir af ilân edilmişti. Fakat Resûlullah daha Mekke'ye girmeden evvel birtakım isimler saymıştı ki bunlar, Kâbe'nin örtüsüne sarılmış bir vaziyette bulunsalar bile öldürüleceklerdi.

Bunlardan Ebû Cehil'in oğlu İkrime, fetih gerçekleşir gerçekleşmez gemiyle kaçmak üzere Yemen'e doğru yola çıkmış, ancak gemi bir ara fırtınaya yakalanmıştı. Gemidekilerin hepsi birden:

---

[13] Yûsuf, 12/92.
[14] Vâkıdî, Meğâzî, II, 835.

أَخْلِصُوا فَإِنَّ آلِهَتَكُمْ لاَ تُغْنِى عَنْكُمْ شَيْئًا هَا هُنَا.

“Allah'tan başkasına yakarmayı bırakın! Şu anda putlarınız ve ilâhlarınızın hiçbirinin size bu gemide bir faydası olmaz.” dediler. Bunun üzerine İkrime'nin beyninde sanki şimşekler çakmıştı. Kendi kendine şöyle mırıldanıyordu:

وَاللَّهِ لَئِنْ لَمْ يُنَجِّنِى مِنَ الْبَحْرِ إِلاَّ الْإِخْلاَصُ لاَ يُنَجِّينِى فِى الْبَرِّ غَيْرُهُ اَللَّهُمَّ إِنَّ لَكَ عَلَيَّ عَهْدًا إِنْ أَنْتَ عَافَيْتَنِى مِمَّا أَنَا فِيهِ أَنْ آتِىَ مُحَمَّدًا صلى الله عليه وسلم حَتَّى أَضَعَ يَدِى فِى يَدِهِ فَلَأَجِدَنَّهُ عَفُوًّا كَرِيمًا

“Vallahi denizde beni Allah'a olan ihlâs ve samimiyet kurtarıyorsa karada da bundan başkası kurtaramaz. Allah'ım sana söz veriyorum. Eğer beni şu anda içinde bulunduğum tehlikeden kurtarırsan Muhammed'e gidip onun eline yapışacak ve iman edeceğim. Umarım onu affedici ve ikram sahibi olarak bulurum.”[15]

İkrime aklından bunları geçirirken Allah Resûlü çoktan onu affetmişti. Zira hanımı Ümmü Hakîm bnt. Hâris Müslüman olmuş ve Resûlullah'tan kocasını affetmesini istemişti. Efendimizin İkrime'yi affettiğini ifade etmesinden sonra yanına Rûmî kölesini de alıp kocasını aramaya çıkan Ümmü Hakîm, İkrime'yi bulduğunda ona: “İnsanların akrabalık bağına en çok kıymet veren, en çok halîm ve en ziyade kerim olanının yanından geliyorum. O, sana eman verdi.”

Karısının bu sözlerini işiten İkrime, geri dönmüş ve uzunca bir yolculuktan sonra biraz korku ve biraz endişe içerisinde Allah Resûlü'nün yanına gelmişti.[59] Rahmet Peygamberi, İkrime'yi memnuniyetle karşılayarak, *“Ey göçmen süvari, hoş geldin.”* demiş ve İkrime böylelikle İslâm'la şereflenmişti.[60]

Hz. Peygamber'in Mekke'yi fethettiği gün, halka yaptığı konuşmasında yer alan hususlardan biri de Kâbe ve etrafının eskiden olduğu gibi *“Harâm”* (saygın ve dokunulmaz) kılınmasıdır. Yani orada kan dökülmeyecek, haksızlık yapılmayacak, ağacı bile kesilmeyecekti. Peygamberimiz için Mekke, yalnızca bir gün içerisinde bir süreliğine helâl kılınmış, fetihle birlikte bu durum son bulmuştur.[61]

Mekke'nin fethiyle ilgili olarak Resûlullah (sav),

لَا هِجْرَةَ بَعْدَ الْفَتْحِ وَلَكِنْ جِهَادٌ وَنِيَّةٌ ، وَإِذَا اسْتُنْفِرْتُمْ فَانْفِرُوا

[15] Nesâî, Muharebe, 14, hadis no: 4072.

“Fetihten sonra hicret yoktur ancak cihad ve niyet vardır. Cihada çağrıldığınızda derhâl katılın!”[16] buyurmuş, böylece fethin gerçekleşmesi ile beraber artık Mekke'den Medine'ye hicret yolunun kapandığını, oradan sadece cihad ve ilim tahsili niyetiyle çıkılabileceğini de ilân etmiştir.[63]

Resûlullah, fetihten sonra on beş gün Mekke'de kaldı. Bu nedenle ensar, doğup büyüdüğü yere tekrar kavuşan Hz. Peygamber'in Mekke'de kalacağına dair endişe duymaya başladı. Böyle mübarek bir beldeden artık ayrılmak istemeyeceğini, hatta memleketine karşı şefkat ve rağbetinin arttığını düşündüler. “Allah ona yurdunu ve beldesini fethetmeyi nasip etti. Burada kalır belki...” dediler.

Safâ tepesinde dua etmekte olan Allah Resûlü, ensarın bu endişelerini sezince onlara olan vefasını dile getiren şu sözleriyle yüreklerine su serpti:

هَاجَرْتُ إِلَى اللَّهِ وَإِلَيْكُمْ فَالْمَحْيَا مَحْيَاكُمْ وَالْمَمَاتُ مَمَاتُكُمْ

“Ey ensar! Öyle bir şey yapmaktan Allah'a sığınırım. Ben sizin memleketinize hicret ettim. Hayatım da sizinle; ölümüm de sizinledir.”[17]

Sonrasında şehrin idaresini Attâb b. Esîd isimli bir Mekkeliye bırakarak Huneyn'e doğru hareket etti.[65]

Hicaz'ın kalbi olan kutsal belde Mekke'de artık ne Hübel vardı ne Uzzâ ne de Menât... Her biri yerde paramparça edilmiş ve bir şey yapmaktan âciz hâlde duruyordu.

Ve Kâbe... Etrafını saran bütün putlardan arınarak yeniden tevhidin merkezi hâline geldi. Böylece Hz. İbrâhim'in,

رَبِّ اجْعَلْ هٰذَا الْبَلَدَ اٰمِنًا وَاجْنُبْنِي وَبَنِيَّ اَنْ نَعْبُدَ الْاَصْنَامَ

“Rabbim! Bu şehri (Mekke'yi) emniyetli kıl! Beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut!”[18] duası tecelli etmiş oldu.

Ayrıca peygamberlerine,

لَنُخْرِجَنَّكُمْ مِنْ اَرْضِنَا اَوْ لَتَعُودُنَّ فِي مِلَّتِنَا

---

[16] Buhârî, Cihâd, 1, hadis no: 2783.
[17] Müslim, Cihâd ve siyer, 86;
[18] İbrâhîm, 14/35.

“Elbette sizi ya yurdumuzdan çıkaracağız ya da mutlaka dinimize döneceksiniz!”[19] diyen inkârcılara karşı Allah Teâlâ'nın,

وَلَنُسْكِنَنَّكُمُ الْاَرْضَ مِنْ بَعْدِهِمْ

“(Ey inananlar) sizi mutlaka o yerde yerleştireceğiz.”[20] vaadi de yerine gelmiş oldu.

Allah Resûlü ise Rabbinin nasip ettiği bu zafer sonrasında asla mağrur bir kral gibi davranmadı. Her türlü eziyeti görmesi ve sonunda da memleketinden zorla çıkarılmış olmasına rağmen o, ne intikam almak ne de kan dökmek amacındaydı. Aksi hâlde Mekke'de taş üstünde taş bırakmazdı.

Hâlid b. Velîd'e karşı koyan küçük gruplar hariç, kimsenin burnu bile kanamadan Mekke fethedildi. İslâm'ın barış dini olduğunu en güzel şekilde kanıtlayan ve bir strateji şaheseri olan bu seferde Rahmet Peygamberi'nin adına yaraşır şekilde gösterdiği hoşgörü, aslında bir beldeden ziyade gönüllerin fethini sağladı.

---

[19] İbrâhîm, 14/13.
[20] İbrâhîm, 14/14.